

Přepis rozhovorů

Na základě provedených rozhovorů s klienty Domova pro matky s dětmi, Domu Matky Terezy a lidmi odmítajícími využít služby azylového domu, které byly nahrávány na diktafon, jsem přepsala vybrané pasáže rozhovorů do písemné podoby. Přepsané části odpovídají hlavnímu předmětu výzkumu mé diplomové práce – jednotlivým složkám postojů respondentů k azylovému bydlení. Celkem pět klientů Domu Matky Terezy odmítlo nahrávání našeho rozhovoru.

1. Klientky Domova pro matky s dětmi

Klientka Zuzana

Narozena: 1991

Stav: svobodná

Počet dětí: 1

Vzdělání: gymnázium

Doba čerpání služby: 8 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Zuzana: „Než jsem do azyláku šla, měla jsem hroznej vztek, byla jsem naštvaná, že sem musím jít. Nebyla jsem nikdy takhle v azyláku, cejtíla jsem přímo averzi.“

Já: „Proč jste cítila averzi?“

Zuzana: „Víte, on můj táta, pěstoun, dělá v azyláku pro chlapy. Vadí mi, že má o mně přehled, že mě tu může kontrolovat.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Zuzana: „Ne, nesnáším to tu. Je to tu pro mě jak za trest. Co nejdřív chci odsud vypadnout pryč. Ale zatím nemám peníze a ani nemám, kam bych šla.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení? Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Zuzana: „Chodím tady do klubu žen, tam mě to baví. Jinak nic.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Zuzana: „Chtěla jsem hlavně být se svojí dcerou, mít ji u sebe.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Zuzana: „Podle mě azylák využívaj lidi, který jsou neschopný se o sebe postarat a něco se sebou udělat.“

Já: „Myslíte si to stále i po zkušenosti s pobytem zde?“

Zuzana: „Jo, myslím, s lidma tu moc nevycházím. A ani nechci vycházet.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Zuzana: „Jen to, že můžu bejt se svojí dcerou. Kvůli tomu jsem sem i šla. Je to asi to jediný pozitivní, co na tom celým vidím.“

Klientka Petra

Narozena: 1988

Stav: svobodná

Počet dětí: 3

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby: 4 měsíce

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Petra: „Tohle není můj první azylák, ve kterým jsem. Takže jsem věděla, do čeho jdu. Jo, strach jsem měla, bylo to pro mě neznámý prostředí.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Petra: „No, v porovnání s ostatními azylákama je tenhle asi nejlepší. Sice teď poslední dobou blbě spím, jsem docela unavená a vyčerpaná. Taky tu cejtím zázemí.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení? Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Petra: „Využívám tu psychologa, který sem chodí. Kluby žádný tu nenavštěvuju.“

Já: „Děti do volnočasového klubu chodí?“

Petra: „Jo, tam děti choděj, choděj tu do školky. Jinak já si jedu podle svých plánů, mám takovej svůj rozvrh a ten se snažím podle sebe plnit. Chci bejt především samostatná. Snažím se sehnat práci, nějaký bydlení, kam bych mohla s dětmi jít.“

Já: „Co jste od azylového domu očekávala?“

Petra: „Hlavně střechu nad hlavou. Jinou možnost než azylák jsem neměla. Jinak jsem nic neočekávala. Azylák беру jako nutnost.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Petra: „Střechu nad hlavou.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Petra: „To, že jsem tady, беру jako šanci. Jinak to, že jsem prošla azylovým domem, si myslím, že byla nutnost. Musela jsem vyspět.“

Klientka Iveta

Narozena: 1991

Stav: vdaná

Počet dětí: 3

Vzdělání: základní škola

Doba čerpání služby: 3 měsíce

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Iveta: „Měla jsem spíš smíšený pocity.“

Já: „Z jakého důvodu smíšený?“

Iveta: „Moje švagrová mi říkala, že azylák není zrovna procházka růžovým sadem. Sestra mi zas říkala, že když byla v azyláku, že tam neměla s nikým problém. Takže než jsem sem šla, měla jsem strach a obavy, ale musela jsem, jestli sem nechtěla přijít o děti.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Iveta: „Nemůžu si tu asi na nic stěžovat. Mám dobrý vztahy s ženskejma, co tu jsou a s pracovnícema taky.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Iveta: „Chodím tu na výtvarný kroužek. A děti navštěvují klub pro děti.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Iveta: „Jakou myslíte jako aktivitu?“

Já: „Jestli se Vám například podařily vyřešit nějaké osobní záležitosti, jestli se Vám daří shánět bydlení?“

Iveta: „Jo takhle...no jsem ráda, že jsem si dala dokupy lékaře, děti tu mají novou obvodářku. Pracovnice mi pomohla s dávkama v hmotný nouzi. Taky se snažím shánět práci“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Iveta: „Doufala jsem, že mi tu pomůžou dostat se z nejhoršího. Dětem tu dali nějaký hračky a oblečení, neměly moc, co na sebe.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Iveta: „Představovala jsem si to jako místo, kde budu já i děti v teple.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Iveta: „Mám tu důvěru v pracovnících, za to jsem opravdu ráda. Vnímám tu od nich pomoc, vím, že se na ně můžu obrátit s čímkoliv. Radši budu tady, než aby mi vzali děti do dětského domova.“

Klientka Lucie

Narozena: 1987

Stav: svobodná

Počet dětí: 1

Vzdělání: základní škola

Doba čerpání služby: 8 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Lucie: „Cítila jsem hlavně strach a nejistotu.“

Já: „Čeho jste se nejvíce obávala?“

Lucie: „Bála jsem se, že bych mohla přijít o svoji holčičku.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů? Zmizely Vaše obavy?“

Lucie: „Jo, to určitě... už ty obavy nemám, už je to dobrý. Už tu jsem dlouho docela, už jsem si zvykla.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Lucie: „Chodím na klub šití a na klub vaření. Tam jsem teď upekla Sofince dort k narozeninám. A Sofinka chodí do volnočasového klubu.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Lucie: „Snažím se hledat si práci. Chodím teď aspoň uklízet.“

Já: „A to máte dlouhodobější zaměstnání? Na plný úvazek?“

Lucie: „Nene, mám to zatím jen jako brigádu.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Lucie: „Teklo mi hodně do bot. Vůbec jsem nevěděla, do čeho jdu, co je azylový dům. Jinou možnost jsem ale neměla. Šla jsem sem, protože jsem hlavně chtěla zajistit svoji holčičku.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Lucie: „Hlavně místo, kde budeme s dcerou v bezpečí.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Lucie: „Chtěla bych si najít práci. Podařilo se mi tu pokřtít Sofinku, to jsem si moc přála. S přítelem hledáme nějaký bydlení, snad se brzo něco zadaří.“

Klientka Simona

Narozena: 1980

Stav: svobodná

Počet dětí: 3

Vzdělání: základní škola

Doba čerpání služby: 7 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Simona: „Vůbec jsem nepocítovala žádný strach nebo obavy. Já jsem naopak cítila hroznou úlevu. Jo, známí mě strašili, že tu bude přísný režim.“

Já: „Toho režimu jste se bála?“

Simona: „Jak říkám, nevěděla jsem vůbec, co tu bude, neřešila jsem ty věci.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Simona: „Příjemně mě to tu překvapilo. Navíc, našla jsem si tu kamarádku, to jsem ani nečekala, že bych si tu s někým rozuměla.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Simona: „Chodím ráda do klubů pro maminky. Nejvíce mě baví divadelní klub. Chtěla jsem vždycky hrozně být herečkou. Tak jsem ráda, že si to tu můžu vyzkoušet.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Simona: „Ano, hledala jsem si bydlení a podařilo se mi najít podnájem.“

Já: „Kdy se tam chystáte stěhovat?“

Simona: „Chtěla bych tam jít bydlet s přítelem. Ale on dost pije, dala jsem mu podmínku, že když přestane pít, že tam půjdeme spolu bydlet.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Simona: „Pro mě to byla hrozná úleva sem jít...já se sem vlastně i těšila.“

Já: „Úleva od čeho?“

Simona: „Už to nešlo vydržet s přítelem. Pořád hodně pil, hádali jsme se.“

Já: „Takže jste tu našla i klid?“

Simona: „Hm, přesně tak.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Simona: „Nic jsem si nepředstavovala, protože jsem jednak ani nevěděla co a taky proto, že jsem to vůbec neřešila.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Simona: „Děti tu choděj do toho volnočasovýho klubu, určitě se zklidnily. Já jsem potřebovala vypadnout z domů, už jsem totiž takhle nemohla dál pokračovat.“

Já: „Takže splnil azylový dům Vaše očekávání?“

Simona: „Ano, myslím si, že ano. Potřebovala jsem si prostě sama urovnat nějaký věci v hlavě.“

Klientka Marcela

Narozena: 1979

Stav: rozvedená

Počet dětí: 2 – obě svěřené do péče otce

Vzdělání: vysoká škola

Doba čerpání služby: 9 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Marcela: „No abych řekla pravdu, vůbec se mi sem nechtělo.“

Já: „Z jakého důvodu se Vám sem nechtělo?“

Marcela: „Tak bála jsem se, že tu nebudu mít svý soukromí. Což teda vlastně ve skutečnosti i nastalo.“

Já: „Když byste měla popsat, jaké pocity nastaly během Vašeho pobytu, došlo k nějaké změně? Jak se tu cítíte teď?“

Marcela: „Tak určitě se tu cítím bezpečně. Navíc mám tu dobrý vztahy s pracovníkama i s nějakějma ženskejma, takže cejtím tu jistotu.“

Já: „Je zde něco, co Vám zde vadí? Co Vás obtěžuje?“

Marcela: „Vadí mi tu, že tu musím poslouchat, že tu jsou ty pravidla. Jako je to v naprostým pořádku, já chápu, že bez nich by to tady nešlo, ale vadí mi, že mě kontrolujou no. Přijde mi to občas padlý na hlavu.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Marcela: „Já přes týden naštěstí chodím do práce. Pak teda o víkendu, když mám čas, tak občas navštěvuju ty kluby tady“.

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Marcela: „Občas během toho víkendu zajdu do klubu, ale jinak mám svý práce dost, takže mi moc času na tady ty aktivity nezbyvá. Když mám volno, snažím se koukat po nějakým svým bydlení.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Marcela: „Neočekávala jsem vůbec nic, protože jsem ani nevěděla, kam jdu, co tu bude. Byl to takovej krok do neznáma.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Marcela: „Já to беру jako takovou zastávku v mém životě.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Marcela: „Tak neslibuju si radši nic. Ale jsem ráda, že se mi tu pracovnice věnujou. Fakt od nich cejtím podporu. Třeba já jsem hroznej bordelář. Tím, že se tu kontrolujou pokoje, tak mě to donutilo se naučit víc uklízet. Navíc mě za to ještě pochválí. To jsem nikdy asi ani nezažila.“

Já: „Takže se dá říci, že kromě střechy nad hlavou jste tu našla i něco víc?“

Marcela: „Hlavně se mám na koho spolehnout. Mám tady v nich důvěru, poradí mi, pomůžou. Toho si považuju. Myslím si, že to není samozřejmost. Je to takovej bonus. Ty ženský, který tu jsou, maj vážný problémy. A tady je pro ně bezpečí a ochrana.“

Klientka Lenka

Narozena: 1973

Stav: vdaná

Počet dětí: 3

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby: 6 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Lenka: „Já jsem neměla vůbec čas přemýšlet nad tím. Já jsem utekla sem. Takže ty pocity se dostavily až potom.“

Já: „Jaké to byly pocity?“

Lenka: „Stres, chaos. Chvíli mi dalo, než jsem se vůbec zorientovala, kde jsem.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Lenka: „Cejtím velkou úlevu a pomoc od pracovníků tady.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Lenka: „Ne to ani ne, ale vodím děti do volnočasovýho klubu. Je super, že je o ně postaráno každý den. To jsem nečekala.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Lenka: „Našla jsem si sezónní brigádu. Snad se teď rýsuje i něco dlouhodobějšího. Nechci to zakřiknout.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Lenka: „Hlavně, aby bylo postaráno o děti, aby byly v bezpečí.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Lenka: „Přiznám se, že jsem na ty lidi, co tu jsou, koukala skrz prsty. Bála jsem se, že to bude špinavý prostředí.“

Já: „Nyní už to tak nevnímáte?“

Lenka: „Ne, vůbec ne. Když člověk pozná celý příběh těch lidí, tak pozná, že je to o něčem jiném, než to na první pohled vypadá. Navíc je tu čisto, cítím tu bezpečí.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Lenka: „Já to beru jako novou zkušenost.“

Já: „Jako pozitivní nebo negativní?“

Lenka: „Vůbec to neberu jako nějaký úpadek. Lidi na mě koukaj sice skrz prsty, ale to je jejich věc. Důležitý je, že se uklidnila moje situace.“

Klientka Aneta

Narozena: 1987

Stav: svobodná

Počet dětí: 1

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby: 7 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Aneta: „To si pamatuju docela přesně. Jen brek a hrůza.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Aneta: „Když jsem sem přišla, vůbec jsem nevěděla, co čekat. Musím říct, že jsem to čekala daleko horší.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Aneta: „Starám se teď jen o svoji holčičku.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Aneta: „Porodila jsem tu. Zatím jsem nic víc nestihla.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Aneta: „Hlavně abych v pořádku donosila holčičku, aby se nám nic nestalo. Hlavně bezpečí.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Aneta: „Bylo to pro mě dost akutní řešení situace. Takže asi nic konkrétního.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Aneta: „Chtěla bych tu ještě zůstat. K bejvalýmu příteli se rozhodně vrátit nechci. Musím si najít něco svýho, něco mám rozjednanýho, ale zatím neplánuju odcházet. Napořád tu být ale nemůžu.“

Klientka Radka

Narozena: 1981

Stav: rozvedená

Počet dětí: 5 (dvě dcery jsou v adopci, dva synové v pěstounské péči, jedna dcera ve vlastní péči)

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby: 2 roky

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Radka: „Představa, že musím využít azylový dům, ve mně vzbuzovala dost ohrožující pocity. Ale nebyly jiný možnosti. Jinak bych nemohla být se svojí dcerou. Určitě by mi ji vzali.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Radka: „Zpětně musím uznat, že jsem nakonec i ráda, že jsem do azyláku přišla. Můžu tu být se svojí dcerou a to je pro mě podstatný.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Radka: „Chodím skoro na všechny kluby, co tu jsou. Nejradši do klubu maminek, učím se tam, jak se starat o dceru.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Radka: „Myslím si, že teď dokážu víc zodpovědně plánovat svoji budoucnost. Navíc se mi podařilo navázat kontakt s mýma dětma, který jsou v pěstounské rodině. Za to jsem vděčná.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Radka: „Hlavně jsem čekala, že tu budu v bezpečí. A to se mi naštěstí splnilo.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Radka: „Místo, kde je nějaký řád, pravidla a omezená svoboda tím nataveným řádem.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Radka: „Že se mi podaří osamostatnit, postavit se na vlastní nohy. Hlavně díky motivaci a podpoře od pracovníků se snažím vychovávat svoji dceru.“

Klienta Hana

Narozena: 1976

Stav: svobodná

Počet dětí: 2 (dcera v péči prarodičů, syn v péči matky)

Vzdělání: střední odborná škola

Doba čerpání služby: 2 roky

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Hana: „Musela jsem sem utýct, takže jsem se nijak nepřipravovala. Ale jako necejtla jsem žádný pocity odporu nebo zhnusení nebo tak něco.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Hana: „Ne, já si řeším své věci, nic jiného.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Hana: „Ne, jen chodím za svoji sociální pracovnící, se kterou řeším svoji situaci.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Hana: „Pracovnice mi pomohly se rozhodnout, abych nastoupila na protialkoholní léčbu.“

Já: „Bylo pro Vás těžké se pro to rozhodnout?“

Hana: „Bylo, bála jsem se, že přijdu o svého syna. Ale pracovnice tady mi zaručily, že když tam půjdu, že pak budu moct mít syna u sebe.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Hana: „No hlavně, že tu budu v bezpečí. Protože jsem se fakt bála přítele.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Hana: „Jen jako místo k překlenutí nejnutnější doby.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Hana: „Získala jsem tu podporu a motivaci.“

Já: „Motivaci k čemu?“

Hana: „Abych nastoupila na tu léčbu a pak mohla být zase se synem.“

Klientka Eva

Narozena: 1970

Stav: rozvedená

Počet dětí: 1

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby: 2 roky a 1 měsíc

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Eva: „Tak nejdřív jsem se teda dost bála. Nechtělo se mi sem, bránila jsem se sem jít.“

Já: „Čeho jste se bála?“

Eva: „Bála jsem se, že to tu bude špinavý, že tu budou lidi z ulice divný. Navíc jsem se taky bála, jak to bude snášet tady Vojta. Přeci jen, je ještě malej, nerozumí tomu.“

Já: „Změnily si nějak tyto Vaše pocity během pobytu?“

Eva: „Jo, úplně se změnily. Cítím tu dost bezpečí.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Eva: „Chodím do klubů a našla jsem si tu nový kamarádky.“

Já: „A Váš syn Vojta?“

Eva: „Tak Vojta musel změnit školu, najít si úplně nový kamarády. Dobře to zvládá, jsem na něho pyšná. Taky chodí do toho klubu pro děti, učí se tam dělat na počítači, ráda bych mu koupila k Vánocům notebook.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Eva: „Tak hlavně jsem si začala hledat práci, protože jsem žádnou neměla a peníze potřebuju.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Eva: „Hlavně že tu s Vojtou budeme mít klid, střechu nad hlavou.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Eva: „Barák, kde bydlej lidi bez domova, špinavý lidi, lidi co jsou na okraji společnosti.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Eva: „Našla jsem si novou práci, hodně mi v tom pomohli právě tady pracovníci. Slibuju si to, že si najdu něco vlastního. Že se zas postavím na své vlastní nohy. Hlavně, začla jsem si taky znova věřit.“

Klientka Alena

Narozena: 1968

Stav: rozvedená

Počet dětí: 1

Vzdělání: základní vzdělání

Doba čerpání služby: 1 rok a 8 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Alena: „Já jsem před tímhle azylákem bydlela v jiným. Musela jsem ale jít sem kvůli nemocnici, která tu je větší a můžou mě tu léčit.“

Já: „A když jste teda musela jít poprvé do azylového domu, tak jste šla s jakými pocity?“

Alena: „Nikdy jsem si nepřipouštěla, že budu muset jít do azylového domu. Byla to pro mě životné prohra, ztratila jsem tím všechny své osobní ideály. Bylo pro mě ponižující přiznat si, že jsem musela využít azylový dům.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Alena: „Určitě je to pro mě tady bezpečný místo a nekoukám už na ty lidi, co tu jsou tak, jak jsem na ně koukala předtím.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Alena: „Bohužel nemůžu se tolik věnovat tady těm klubům, protože musím docházet do nemocnice na chemoterapie, takže musím dávat na sebe pozor. Když mám ale sílu, tak chodím do klubu maminek, ráda chodím do klubu šití a vaření.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Alena: „Abych Vám pravdu řekla, já už chtěla vzdát boj s tou mojí nemocí. Ale našla jsem tu velkou podporu, když vidím, jak mě potřebuje dcera, začala jsem hodně bojovat kvůli ní.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Alena: „Tak v tom prvním azyláku, tam jsem se vyloženě musela schovávat před svým mužem. Tady jsem teď vlastně i díky tomu, že potřebuju bydlet blízko fakultní nemocnice.“

Já: „Než jste šla do toho prvního azylového domu, co jste si představovala pod pojmem „azylový dům?“

Alena: „Já tam šla hlavně proto, abych byla v bezpečí. Takže jsem si nic konkrétního ani nepředstavovala.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Alena: „Mým přáním je, abych se zvládla vyléčit. Tím, že tu cítím velkou podporu a hlavně pomoc s mojí dcerou, to mi dodává hodně síly.“

Klientka Romana

Narozena: 1987

Stav: svobodná

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborná škola

Doba čerpání služby: 1 rok a 2 měsíce

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla sem do azylového domu?“

Romana: „Doufala jsem, že tady konečně budu v bezpečí. Šla jsem sem s pocitem nejistoty, s obavami, že mě tu zase bude pronásledovat můj partner.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů? Pociťovala jste tu bezpečí, které jste hledala?“

Romana: „Bohužel nenašla. Zase mě vystopoval a je mi v patách.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení? Chodíte do nějakých klubů?“

Romana: „Mám hodně starostí sama se sebou a pak ještě s mejma dvouma klukama, takže nemám čas.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Romana: „Chtěla jsem už konečně si najít něco svého, někam jít, kde bych byla v bezpečí. Ale teď zas vidím, že to je v nedohlednu.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Romana: „Jak jsem říkala, jen to bezpečí, pro sebe a své kluky.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Romana: „Asi místo, kde jsou ženský, který maj nějaký vážnej problém.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Romana: „Slibovala jsem si, že tu budu v bezpečí. To se bohužel nestalo. Cejtím tu podporu o pomoc, jenže bohužel to mi není nic platný v mý situaci. Teď naštěstí se to nějak začlo snad hejbat, tak uvidíme.“

2. Bývalé klientky Domova pro matky s dětmi

Paní Jana

Narozena: 1973

Stav: rozvedená

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby (již ukončeno): 12 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla do azylového domu?“

Jana: „Já jsem šla do azylového domu vyloženě jen kvůli tomu, abych mohla z lepší pozice vystupovat proti svému manželovi. Potřebovala jsem si zajistit svobodu a vlastní důstojnost, takže jsem musela spolknout to, že na mě známí koukali jak na vyvrhela.“

Já: „A nějaké konkrétní pocity přímo spojené s azylovým domem jste měla?“

Jana: „Tak určitě se mi sem nějak zvlášť nechtělo, cejtla jsem nejistotu, nevěděla jsem, do čeho jdu. Jen jsem věděla, že odejít musím.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Jana: „Pocítila jsem tu velkou podporu a pomoc od pracovníků, to jsem určitě neočekávala.“

Já: „Věnovala jste se nějakým aktivitám v rámci zařízení?“

Jana: „Navštěvovala jsem tam ty kluby, to bylo super. Že člověk mohl přijít chvíli na jiný myšlenky. Že nemusel furt být zavřený v tom svém pokoji. Navíc jsem si tu našla i nové kamarádky. Bohužel jsem nenašla pochopení u své rodiny, zato tady u těch lidí jo.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Jana: „Podařilo se mi vyřídit spoustu věcí. Hlavně ohledně dětí, pracovnice mi pomohla podat návrh na úpravu výchovy a výživy dětí, taky jsem si zajistila nějaký finanční prostředky, abych se mohla aspoň trochu s dětmi osamostatnit.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Jana: „Přišla jsem hlavně s tím, že se chci natrvalo odprostit od svého manžela, že se postavím na vlastní nohy.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Jana: „Azylový dům jsem vnímala jako nějakou instituci, která mi poskytne podporu a pomoc ve vyřešení mé situace.“

Já: „Co jste si od pobytu v azylovém domě slibovala?“

Jana: „Že mi to pomůže v tom, abych dostala děti do své péče. Abych vystupovala z jiné pozice, než v jaký bych byla, kdybych sem nešla. Myslím si, že jsem tím manžela trochu zatlačila.“

Paní Pavla

Narozena: 1988

Stav: vdaná

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby (již ukončeno): 6 měsíců

Já: „Jaké jste měla pocity, než jste přišla do azylového domu?“

Pavla: „Dlouho jsem se odhodlávala do azylového domu přijít. Furt jsem to odkládala. Nedovedla jsem si představit, že bych skončila v azyláku. Pak ale nastala chvíle, kdy už to odložit nešlo. Bála jsem se toho, toho prostředí jaký tam bude. Převládal strach.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Pavla: „Ty obavy zmizely. Měla jsem tu velkou důvěru v pracovníkách. To prostředí působilo i pozitivně na mé děti.“

Já: „Věnovala jste se něčemu v rámci zařízení?“

Pavla: „Chodila jsem do těch klubů, co tam byly.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Pavla: „Snažila jsem se shánět si práci, starat se líp o své děti.“

Já: „Co jste očekávala od azylového domu?“

Pavla: „Myslela jsem si, že mi nevyřeší moji situaci. Bála jsem se té změny prostředí i třeba že by mi mohli vzít děti.“

Já: „Co jste si představovala pod pojmem „azylový dům“?“

Pavla: „Měla jsem to spojený s řádem, s nějakým omezením mé svobody.“

Já: „Co jste si slibovala od pobytu v azylovém domě?“

Pavla: „Slibovala jsem si daleko míň, než jaká pak byla skutečnost. Brala jsem to fakt jako jen nouzový řešení. Určitě jsem nečekala, že mi tu tak pomůžou. Zpětně si neumím představit, že bych do azyláku vlastně vůbec nešla. Můj život nabral pak úplně nověj směr.“

3. Klienti Domu Matky Terezy

Klient Pavel

Narozen: 1977

Stav: rozvedený

Počet dětí: bezdětný

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby azylový dům: 2 roky

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Pavel: „Byl jsem vděčnej, že tu můžu bejt. Nejdřív jsem byl teda na noclehárně a to nebylo nic moc.“

Já: „Co Vám vadilo na noclehárně?“

Pavel: „Vadili mi tu ty lidi ostatní. A celkově, ten přístup k lidem tady nahoře je jinej než k těm, co jsou dole, neměl jsem tam žádnou moc důvěru v ty lidi.“

Já: „Jaké jsou Vaše pocity teď, co využíváte službu azylový dům?“

Pavel: „Našel jsem si tu nový kamarády. Maj podobný problémy, takže si rozumíme. Takže se tu cejtím dobře, hlavně ta pomoc a podpora tu je.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Pavel: „Když je potřeba, tak rád pomůžu třeba s úklidem.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Pavel: „Tak zařídil jsem si doktora, taky беру teď pravidelně prášky. Pracovníci mi pomohli i zařídít si důchod, takže mám konečně nějaký peníze.“

Já: „Práci si hledáte nějakou?“

Pavel: „Tu si nehledám, protože mě nikam ani s tou mou nemocí nevezmou.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Pavel: „Bral jsem to hlavně tak, že budu mít střechu nad hlavou. Jinak to беру něco jako náhrádku za ubytování.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Pavel: „No asi jen dvoulůžkový pokoj.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Pavel: „Tak zažádal jsem si o byt, takže doufám, že mi to vyjde, že odsud budu moct brzo jít pryč. Jinak ale dál sem pak chci jezdit na mše, co tu jsou.“

Já: „Takže chcete dál zůstat v kontaktu?“

Pavel: „Ten pan kněz, který tu je, to je moc fajn člověk. Vždycky si s ním rád popovídám, podpoří mě.“

Klient Michal

Narozen: 1948

Stav: rozvedený

Počet dětí: bezdětný

Vzdělání: střední odborné učiliště

Délka čerpání služby azylový dům: 3 měsíce

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Michal: „Měl jsem smíšený pocity. Báł jsem se, že tu nebudu mít ten svůj klid, jsem docela spíš samotář, než že bych hledal za každou cenu nějaký kontakt. Nečekal jsem jako nic hrozného, ale ani nic dobrého.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Michal: „Já jsem vděčnej, že tu můžu bejt. To soukromí jsem tu sice nenašel, ale cejtim tu bezpečí, kvůli kterému jsem sem vlastně i šel.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Michal: „Jsem tu zatím chvilku, takže se spíš rozkouvávám. Byl jsem akorát párkrát na počítači.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě už k nějaké aktivitě, i když jste tu zatím chvíli?“

Michal: „Začal jsem si shánět práci.“

Já: „A daří se Vám?“

Michal: „Sehnal jsem si brigádu zatím.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Michal: „Já to nebral jako nějakou životní prohru. Pro mě to bylo vysvobození, že tu můžu být.“

Já: „Vysvobození v jakém slova smyslu?“

Michal: „Hlavně se nějak vzpamatovat, dostat se zase do klidu.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Michal: „Střechu nad hlavou.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Mihal: „Tak díky pomoci pracovníků doufám, že se mi podaří dostat zase zpět ten můj byt. A hlavně se zklidnit, jak jsem už říkal.“

Klient Daniel

Narozen: 1954

Stav: rozvedený

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby azylový dům: 14 dní

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Daniel: „Já neměl žádnou zkušenost do té doby a ani žádný informace. Takže jsem ani netušil, co si představovat nebo cejtit.“

Já: „A jaké pocity máte teď během pobytu v zařízení?“

Daniel: „No hned po příchodu jsem chtěl vzít nohy na ramena. Myslel jsem, že to tu fakt nevydržím. Humus, co je tady. Nikdy mi asi nebylo v životě hůř, než je teď.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Daniel: „Jsem tu chvíli, takže zatím se jen snažím zorientovat, co a jak. Byl jsem se podívat v posilovně akorát, v dílně a na počítačích.“

Já: „Podnítl Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Daniel: „Já se chci hlavně odrazit ode dna, nezhodit se tady. Tady člověk nic nesežene, musí sám. Je to zkušenost nová, neberu ji ale jako nějakou prohru.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Daniel: „Očekával jsem hlavně pomoc od pracovníků. Je tu taky podpora a cejtím se tu bezpečně.“

Já: „Našel jste si tu nějakého kamaráda?“

Daniel: „Ještě ne, ale snad se s někým líp poznám. Nechci tu být sám.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Daniel: „Tak asi jako místo, kde máte kde spát a kde vám pomůžou lidi.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Daniel: „Spadl jsem na absolutní dno a musím se od něj odrazit. Chci odsud co nejrychleji pryč a už se sem nevrátit.“

Klient Radek

Narozen: 1957

Stav: rozvedený

Počet dětí: 1

Vzdělání: střední odborná škola

Doba čerpání služby azylový dům: 11 měsíců

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Radek: „Já jsem nejdřív chodil sem na noclehárnu.“

Já: „A tam jste byl jak spokojený?“

Radek: „Vyspal jsem se sice na posteli, ale jinak ty lidi kolem, smrad, tady s azylákem nahoře to nejde porovnat ani.“

Já: „A jak se cítíte teď tady?“

Radek: „Víte, já potřeboval hlavně mít střechu nad hlavou a ostatní šlo stranou. Navíc jsem byl na vojně, takže jsem se toho až tak nebál.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Radek: „Když je potřeba, snažím se pomoci třeba uklidit.“

Já: „Podnítl Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Radek: „Zatím jsem se evidoval na úřadu práce. Je tu velká podpora od pracovníků, hodně pomáhají. Dostal jsem i nějaký oblečení. Já bych ani neměl v čem jít na ten úřad jinak.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Radek: „Postel, že se tu zklidním, relax. To je základ, abych se odrazil ode dna, abych si vyřešil ty problémy. Já jsem potřeboval hlavně střechu nad hlavou.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Radek: „Střechu nad hlavou.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Radek: „Já bych si tu chtěl co nejdřív sehnat nějakou práci dobře placenou a bydlení. Ale jako sám o sebe se dokážu postarat. Azylák je spíš jen bytová záležitost. Nic víc.“

Já: „Splňuje teda azylový dům to, co od něj čekáte?“

Radek: „Řekl bych, že je to takovej standart. Musej se tu držet nějaký pravidla, ale to mi nedělá problém.“

Já: „A jak se Vám daří shánět ta práce?“

Radek: „Zatím se snažím aspoň brát příležitostně nějaký brigády, jinak je to těžký něco sehnat.“

Klient Stanislav

Narozen: 1962

Stav: rozvedený

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborná škola

Doba čerpání služby: 1 měsíc

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Stanislav: „Nechtělo se mi sem, bál jsem se, co mě tu bude čekat. Ale jako nějakou averzi vůči těm lidem jsem zas neměl.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně těchto pocitů?“

Stanislav: „No já jsem nejdřív byl na noclehárně, dole. Tam to teda bylo krušnější, ale musel jsem se kousnout a vydržet.“

Já: „A pak tedy během čerpání služby azylový dům, kde jste nyní, se cítíte jak?“

Stanislav: „Já jsem šel do azyláku hlavně kvůli tomu, že už jsem nemoh bejt dál venku, v lese. Potřeboval jsem kolem sebe lidi...nemůžu bejt sám, měl jsem z toho deprese velký.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Stanislav: „Jsem tu zatím jen chvíli, ale zatím jsem moc rád za kněze. Myslím si, že jsem tu našel novou cestu k víře.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Stanislav: „Tak hlavně asi že jsem šel na ten úřad a chci si udělat jeden kurz.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Stanislav: „Já neměl, co ztratit. Potřeboval jsem pomoc, bezpečí. Cítím tu pevnou půdu pod nohama a to jsem přesně hledal.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Stanislav: „Já mám azylovej dům jako místo realizace. Neberu to jako prohru.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Stanislav: „Tak chtěl bych si udělat rekvalifikaci na pracovníka v sociálních službách, to je teď můj nejbližší cíl. Jinak taky pracovníci mi pomáhaj si hledat nějaký bydlení, abych odsud mohl pak pryč.“

Já: „Co Vás vedlo k tomu, že si chcete udělat tu rekvalifikaci?“

Stanislav: „Myslím si, že dokážu být tolerantní. Navíc jsem si toho tolik sám zažil, že jsem podle mě i vnímavý vůči lidem. A taky bych chtěl sám pomáhat druhým.“

Klient Luboš

Narozen: 1963

Stav: rozvedený

Počet dětí: 3

Vzdělání: střední odborná škola

Doba čerpání služby azylový dům: 14 dní

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Luboš: „Já nejdřív musel na noclehárnu. Tady bylo plno.“

Já: „Jaké to bylo na noclehárně?“

Luboš: „Tak určitě to bylo daleko horší než tady na azylu. Každý večer jiný lidi, navíc tam choděj fakt ty bezdomovci z nádraží, takže to tam podle toho vypadá. Jako už bych se tam nechtěl vrátit.“

Já: „Když si tedy vzpomenete na tu chvíli, kdy jste se rozhodoval, že půjdete do azylového domu a budete využívat noclehárnu, jaký jste zažíval pocity?“

Luboš: „Stres, deprese, obavy.“

Já: „Obavy z čeho?“

Luboš: „Byla to pro mě úplně nová zkušenost, takže jsem nevěděl, co mě tu čeká.“

Já: „Jak se cítíte dneska?“

Luboš: „S přechodem z té noclehárny sem to všechno nějak postupně opadlo. Tady už je to dobrý, čistý. Mám tu kamaráda.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Luboš: „Jsem tu čtrnáct dní i s cestou, takže zatím nic moc nedělám. Rozkukávám se.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Luboš: „Zatím jsem se stihnul jen evidovat na úřadu práce.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Luboš: „Hlavně že se uklidní nějak ta moje situace a budu tu mít soukromí.“

Já: „Splnilo se to?“

Luboš: „Myslím, že docela jo.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Luboš: „Nic moc konkrétního. Nevěděl jsem, co čekat. Asi tu střechu nad hlavou.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Luboš: „Chci si našetřit nějaký peníze, najít práci, prostě nebejt tady závislej na azyláku“.

Klient Tomáš

Narozen: 1967

Stav: rozvedený

Počet dětí: 2

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby azylový dům: 3 týdny

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Tomáš: „Bál jsem se.“

Já: „Čeho jste se bál?“

Tomáš: „Měl jsem strach, co tu bude, jaký tady budou ostatní lidi. Nebyl jsem tu nikdy předtím. Už jen to slovo azyl v sobě nenese nic dobrého.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně? Jak se tu cítíte teď?“

Tomáš: „Ještě hůř. Ty lidi co tu jsou...to je šílený.“

Já: „Těmi lidmi myslíte i pracovníky?“

Tomáš: „Ne, ty ne, ty naštěstí jsou dobrý, s těma vycházím, nemám s nima problém.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Tomáš: „Nevěnuju, ani nechci. Jednak tu jsem krátce a jednak ani nemám zájem.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Tomáš: „Musím si sehnat práci, abych odsud odešel. Hledám si práci.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Tomáš: „Neměl jsem, kam bych jinam šel. A venku jsem teda skončit nechtěl. Takže hlavně abych měl kde spát.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Tomáš: „Ubytovnu.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Tomáš: „Že snad se mi podaří brzo najít práce a vrátím se ke svému řemeslu.“

Klient Jan

Narozen: 1978

Stav: svobodný

Počet dětí: 1

Vzdělání: střední odborné učiliště

Doba čerpání služby azylový dům: 1 rok

Já: „Jaké jste měl pocity, než jste přišel sem do azylového domu?“

Jan: „Nechtělo se mi sem se, bál jsem se toho.“

Já: „Čeho jste se bál?“

Jan: „Byl jsem už zvyklej na ulici, nechtělo se mi zvykat si zas na něco nového.“

Já: „Co Vás přimělo, že jste se rozhodl sem přijít?“

Jan: „Bydlí tu můj brácha, ten mě přemluvil, sám od sebe bych sem určitě nešel.“

Já: „Došlo během Vašeho pobytu k nějaké změně pocitů, které jste měl, než jste sem přišel?“

Jan: „Tak jediný pozitivum je, že jsem tu s tím bráchou. Jinak co nejdřív to půjde, tak odsud chci jít. Mám rozjednaný pronájem, tak snad už za chvíli půjdu pryč.“

Já: „Věnujete se něčemu v rámci zařízení?“

Jan: „Máme teď s bráchou hodně práce tady v garáži za azylákem, takže tady v zařízení už nic jiného nestíhám.“

Já: „Podnítil Vás pobyt v azylovém domě k nějaké aktivitě?“

Jan: „Vyřídil jsem si nějaký doklady a sehnal jsem si bydlení.“

Já: „Co jste očekával od azylového domu?“

Jan: „Že tu budu s bráchou, že tu nebudu tak sám, jak na té ulici.“

Já: „Co jste si představoval pod pojmem „azylový dům“?“

Jan: „Nikdy jsem neuvažoval, že sem půjdu. Jsou tu podle mě lidi, který se nedokážou o sebe postarat. Navíc teď si i myslím, že azylák je pračka na peníze, nevím, kam ty prachy tady se ztrácej.“

Já: „Co si slibujete od pobytu tady v azylovém domě?“

Jan: „Moc si toho neslibuju, hlavně se tu nezahrabat. Tady se člověk na vlastní nohy nepostaví. Musí chtít sám.“

4. Lidé bez domova nevyužívající žádné sociální služby azylového domu

Pan Aleš

Narozen: 1973 (při dotazu na věk mi sdělil tři různé roky)

Stav: svobodný

Počet dětí: bezdětný

Vzdělání: základní škola

Doba pobytu na ulici: 8 let

Já: „Z jakého důvodu odmítáte využít služby azylového domu?“

Aleš: „Chci zůstat takhle svobodnej, nechci bejt na někom závislej a skákat podle něj.“

Já: „To je Váš jediný důvod?“

Aleš: „Nemá to pro mě vůbec smysl. Chci si dělat, co chci.“

Já: „Nic Vám tu nechybí?“

Aleš: „Nechybí, mám tu kamarády, sám nejsem, jídlo je taky.“

Já: „Jaké ve Vás vyvolává pocity představa odchodu do azylového domu?“

Aleš: „Jako vůbec si to nedokážu představit. Kdybych tam měl jít, tak mi bude hůř, než mi je teď. Připadal bych si nesamostatnej, neschopnej.“

Já: „Ale tady za terénního pracovníka jste rád, že?“

Aleš: „No tak to zas jo. My už se známe dlouho. On nám vždycky přiveze nějaký teplý deky, taky něco k jídlu. Ale jako že bych s ním někdy odjel, to ne. On mě vždycky přemlouvá, ale já se nedám.“

Já: „Co si představujete pod pojmem „azylový dům“?“

Aleš: „Vězení, pravidla, lidi, který jsou nesamostatný akorát a neuměj se o sebe pořádně postarat.“

Pan Ondřej

Narozen: 1985

Stav: rozvedený

Počet dětí: 2

Vzdělání: základní škola

Doba pobytu na ulici: 2 roky

Já: „Z jakého důvodu odmítáte využít služby azylového domu?“

Ondřej: „Já bych šel rád na noclehárnu, ale nemám žádný peníze.“

Já: „To je Váš jediný důvod?“

Ondřej: „Je, nechci bejt na ulici. Je to pro mě přímo otřesný. Z toho jídla, který sbírám po popelnicích, mi je zle. Občas najdu v koši nějakou svačinu, co odhodí děcko. To je pro mě šťastnej den“.

Já: „Z toho, co říkáte, vyznívá, že jste velmi nerad takhle na ulici.“

Ondřej: „Jo, jsem vystresovanej, vyčerpanej, je to na mě už moc, cejtim, že už takhle dlouho nevydržím.“

Já: „Jaké ve Vás vyvolává pocity představa odchodu do azylového domu?“

Ondřej: „Hrozně rád bych tam šel. Snažím se sbírat aspoň papír, ale ty peníze za to mi vydaj akorát tak na nějaký jídlo. Kdybych se dostal na noclehárnu, určitě bych se uklidnil. Byla by to pro mě jistota a vysvobození z týhle situace, ve který jsem.“

Já: „Co vše byste si musel zařídit, abyste mohl na noclehárnu?“

Ondřej: „Tak nejdřív potřebuju nějaký peníze a taky hlavně doklady dát dokupy. Vyřídít si dávky, sehnat si práci.“

Já: „Co si představujete pod pojmem „azylový dům“?“

Ondřej: „Teplo, postel, místo, kde je bezpečno.“

Pan Roman

Narozen: 1980

Stav: svobodný

Počet dětí: bezdětný

Vzdělání: gymnázium

Doba pobytu na ulici: 6 let

Já: „Z jakého důvodu odmítáte využít služby azylového domu?“

Roman: „Nemám peníze, abych si tu zaplatil noc na noclehárně.“

Já: „Jinak byste šel na noclehárnu?“

Roman: „Jo, já sem občas zajdu, když je venku velká zima a když mi zbydou peníze. Ted' tu sedím jen proto, že nemám, kam bych šel jinam.“

Já: „Jinak spáváte na ulici?“

Roman: „Jinak spím pod mostem. Ale v noci ne, v noci se bojím, to radši jen chodím a spím pak přes den. V noci už mě občas přepadli.“

Já: „Jaké ve Vás vyvolává pocity představa odchodu do azylového domu?“

Roman: „Velká úleva, hlavně je tam bezpečí, ne jako na ulici.“

Já: „Co si představujete pod pojmem „azylový dům“?“

Roman: „Já tu načerpám vždycky energii, je mi tu teplo.“